

Cosmin Perța (Rumunsko)

Narozen 1982 ve Vișeu de Sus (oblast Maramureš), ředitel nakladatelství Tracus Arte. Vystudoval filologii v Kluži, doktorskou práci s názvem *Fantastično ve východoevropské literatuře* obhájil v Bukurešti. Básník: ve dvaceti letech debutoval sbírkou *Zorovavel*, následovaly další čtyři. Prozaik: dvě povídkové knihy, tři romány, mj. humoristicky laděný fantasy příběh *Întâmplări la marginea lumii (Příhody na okraji světa)*, nebo oceňovaný román *Teofil și câinele de lemn (Teofil a dřevěný pes)*. K tomu píše eseje, literární kritiky i divadelní hry. Ve svých textech často vyjadřuje znepokojení nad stavem současného světa a využívá kontrastů: snoubí vysoké s nízkým, něhu s prudkostí, či barokní vyumělkovanost s věcností elektronických zpráv. „Absurdno nás zavaluje, pohlcuje, drtí, / Normalita je bezobsažné slovo, / pobloudili jsme. Všechno je nejisté. // Jsme sofistikovaní, ironičtí, povýšení, / jsme příliš post-cokoli pro všechno, co je etické, pro život vůbec.“

vývěr z poezie přeložila Lenka Palagová

Jak chladne štěrk, když po něm jdeš

První ukolébavka pro mou generaci

1.

Plač, plač, a já ti koupím srdce z plastu a bypass, stříbřitý a bez poskvrnky, miniaturní rentgenový přístroj,
miniaturní ozařovací přístroj z kobaltu, nepoužitý skalpel.

...

Plač, plač, do základů domu ukryji pro tebe hromady dřevěných pilulek, delfína a ocas ze slona, tři koroptve a diamantovou husu.

Plač, plač, abych ti dal malou plynovou masku, Molotovův koktejl, kožich ze sněžného tygra se záplatami ze soboliny, uťatý prst, upatlané ovoce, obnošené pyžamo, cibuli, opičí pracku, tlapu nosorožce,

malého Soutinea namalovaného na náušnici,
první nepřijemnost: přesně tak.

Plač, plač, a já si vypůjčím odevšad, a koupím ti překrásný přičesek z velbloudí srsti, ledvinu, játra, tři doktory, kteří

tě zbaví polypů ve střevě.

Plač, plač, onemocníš kancerem. budeš jíst.

kyanid. budeš pít.

kyanid. budeš dýchat. kyanid. budeš zvracet.

Koupím lístky do divadla,

na rodeo, na balet. Půjdeme na operu a do kina.

Zhroutíš se, tvé srdce

se zhroutí.

Plač, plač, milion rakví se vejde přesně na 162 stran knihy,

přesně milion smrtí se vejde do mé hlavy, a já je koupím,

a já ji koupím pro tebe.

Plač, plač, a já ti koupím prezidenta, parlament, školu, asfalt,

po kterém kráčíš, a já ti koupím ponožky, v nichž budeš kráčet po asfaltu,

v nichž půjdeš k doktorovi, v nichž ti budou zapáchat nohy,

a já ti koupím louku, ta bude jen tvoje a budeš na ní chovat divoká letadla,

a ochočíš smrt, plač, plač, a já ti koupím smrt, abys na ni

nasedla, abys ji osedlala, dala jí jméno, abys jí řekla:

Mirabelo.

Apocalypse dream

Pošlapou Francii, Německo, pak zahyne celá
Evropa a Amerika se zadusí vlastní nesmírností.
Rozhryžou Rusko a bude z něj gejzírem stříkat
krev, a ono zemře, širé,
vybledlé, pusté jak bylo, a František vytáhne,
potáhne za sebou kohorty lidí a nepřijde tehdy,
kdy si to myslí oni nebo my, skončí to, začne to.

Neuspořádaná knihovna, několik upovídáných
nebožtíků převalujících se v příkrývkách,
fyziologický roztok.
Lupa-mozek zkresluje nemohoucnost.
Jak velká je tato nemohoucnost, jako u žirafy.
Násilná smrt dítěte, fotografie jeho smrti triumfuje
nad melancholií. Jen beznaděj ještě vyplivnu
večer do umyvadla a její mazlavost mi zůstane
mezi zuby. Nemyji se. Zítra se stejně ušpiním.

Počkejte, já vám něco povím, kupa oblečení,
slunce, které spaluje všechno uvnitř
a nemůže s tím přestat. Ne, nepovím nic.
Nic o tom, co schází vnitřnímu vidění.
Zkusím se od sebe oprostít. Zítra se stejně ušpiním.

Počkejte, přece něco povím. Nepovím. Neřekli to
Gogol, Čechov, Charms, Buzzatti, Cortazar.
Co mám říct, řeknu původcům pustiny, již obývám jen já,
to kvůli lhostejnosti umírají děti kolem nás,
kvůli lhostejnosti zaprodáváme naši mizivou inteligenci, kvůli lhostejnosti
jsou ničeny vsi, hory, osudy a kariéry, kvůli
lhostejnosti pokazíme vše, nač sáhneme, kvůli
lhostejnosti.
Nezáleží na tom. Vstávám trochu pozdě, nedám
si kávu, vím, že je to jedno,
zítra se stejně ušpiním.

„V zásadě máme co činit s jakýmsi atypickým způsobem nahlížení,
takových poznámek už bylo,
pořád je to smrt, co nás zraňuje, náš bolavý mozek, co milujeme,
v pokrytectví zmítáme se vírou a škemráme,“
říká autor,
kterého vídám vždy ráno v zrcadle.

...

Immigrant story

Ukryj své dokonale vykroužené rty za dokonalým knírem,
ukryj svou pleš pod zelenou čapkou,
tak skvělou.

Skryj se ty sám za jménem báječné rodiny,
lednový králík, výmětek ulice,
ukryj svůj strach pod chatrnou plachtou.
Neukazuj nic z toho, čím jsi, ani čím nemůžeš být.
Staň se přítelem brouka hovnivála a vystav si z exkrementů trůn
a uveleb se tam
jak v teplém lůžku čistě povlečeném
a vonícím po škrobu.

...

Musíš nesnášet sebe i každou formu svobodného projevu,
nesnášet svobodu i lásku a
závidět každické formě úspěchu
a radosti.
Lynčovat veřejně všechny přátele, kteří ti dali svou důvěru,
říkej, že jsi odjinud, než jsi,
prodej vše, co nemáš,
důvěřuj zrádcům, protože jsou jako ty,
žel živých a oslavuj mrtvé,
nic ať nezůstane neposkvrněno dotykem tvé odpudivé ruky,
lituj se, lituj se moc, až přesvědčíš i ostatní o své ubohosti.
Stěžuj si obratně, ať uvěří, že jsi ubožák kvůli nim.
Odřekni se všeho, zejména však sebe, ale ještě tím více se odřekni jich.

...

Nestyď se před nimi a nauč je, aby se jim tvá nestydatost líbila,
Kňuč pokaždé, než uhodíš, a uhod' dřívě, než začneš kňučet,
žel mrtvých, ale plij na ně, rozčiluj se nad věcmi, které se nedají spravit,
a spokojuj se s tím, co snad i změnit lze.

Koupej se v jejich koupelně a zanechej tam neřádstvo,
sněž jejich chleba, upeč pro ně pak chleba svůj a řekni, že je to ten jejich,
a draze jim ho prodej.
Nic nepřiznávej, nikdy a nikomu, buď na sebe pyšný a na svoje srdce,
předstírej jim, že srdce máš,

podej jim je na tácu, a ať se jím zadává.

Neodpouštěj, nezapomínej, neměj soucit, zabíjej jako ses naučil dýchat.

Proto dýcháš, proto jsi tomu byl vyučen.

Nevzpomínej na včerejšek a nemysli na zítřek,

ironizuj jako ses naučil dýchat,

proto dýcháš, proto jsi tomu byl vyučen.

Používej vždycky tři náboje, ne jeden, jeden vždycky mine.

Nasypej do svých nábojů místo skutečného střelného prachu

prach magický, který tě zasvětil. Prožeň své náboje plícemi

jako nějaký prach pravdy a zamiř na svého bližního, který je pořádná svine.

Přinuť ho padnout na kolena.

Nepochybiš. Buď spojen jenom se sebou a s tvými

a nepochybiš.

Nepřijímej odlišnost a nevěř jejich veřejné známosti,

buď mladý a hodný a poslušný. Buď poddajný,

a ve jménu bláznovství pravdy se osvobodíš.

Ne, nevěř, nevěř jejich lžím, buď mladý, poddajný,

odvážný a velkolepý, a budeš úspěšný.

Ne, nevěř, nevěř jejich lžím, buď mladý,

dementní, a oni utrpí.

Zelená je barva naděje

Vzдалuji se velikou rychlostí.

A brzy budu příliš daleko, abych se mohl vrátit do doby tohoto života.

A je mi už fuk, jestli tam jinde něco je.

V té zemi, ve které člověk živý je prohlášen za mrtvého

a nemůže dokázat právníkům, že je naživu,

ve které jsme chtěli stavět pevnosti klidu & usmíření

a ukrýt se za trpkou vůni tymiánu,

jsme poznali smrt.

Moje zásoby odvahy a rezistence se stále ztenčují,

stále delší jsou moje pohledy vrhané nazpět,

stále větší je moje lítost a stále bezradnější mé pohyby.

Někdy se budívám ze sna zpocený,

pomalou se kutálím do údolí mezi střemchy

a vítr rozsypává poplašené okvětní plátky všude po vlasech.

Zrušíme dveře, tabu, pravidla. Výkladní skříň.

Zrušíme něco v těchto bytostech tak sžitých s rutinou & ponížeností.

Zrušíme ten obraz o lidech, vypracujeme se,

odhalíme obraz zmučeného psa na špagátu přes trám u stropu --

opravdová realita.

Už si nebudeme dávat pozor, co říkáme, už nebudeme pokrytci,

už nebudeme předstírat, že je nám to už fuk, že už se nedá dělat nic

(i když už se nedá dělat nic, vždycky se může něco udělat).

Příliš mnoho obrazů z hraniční oblasti,

s malými a stejnými lidmi, kteří dělají donekonečna stejnou věc.

Šťastlivci. Takoví šťastlivci. Tak necitliví, tak otupělí.

Společnost, která zabíjí své nepřizpůsobivé, dav, který vždy zadusí své

revoluce a který krvežíznivě pronásleduje své okraje.

A opět já v tomto světě, podvracení jako posláním,

na okraji pro své jednání a neakceptování. Viděl jsem fotografii

s nějakými dětmi shrabávajícími seno na kopcích – já mezi 9 a 14 lety.

Ani zbyteček už po onom světě nezůstal v tomto novém světě násilností.

Ani snad konkrétní vzpomínka, která by odlehčila obrazu odporného konce.

Rodina rozvrácená, osud nejistý, několik stovek knih,
co se potulují městem jako extenze téměř již přemoženého těla.
Existuje něco, co by stálo za to mít? Existuje něco, co by stálo za to?
Nedostál jsem ničemu, v co jsem věřil, dokonce
ani tomu, v co jsem si předsevzal věřit až do konce.
Někdy se probouzím zpocení, když vztahuji ruku
k obrazu věcí dávno minulých,
k teplu vytrácejících se těl, k lásce bytosti,
kterou jsem zabíjel.
Má představa rozptýlená společně s dechem po celé místnosti.
Vztáhnu ruku, a náhle tam není už nic.

Prolomíme jazyk & utrpení. Vyslovíme, v co věříme.
Vystavíme se na odiv, abychom se už neztratili,
abychom se zastyděli, aby se už nezabýjelo.
Už ne... Skleněné střeby pod kůží na dlaních.
Velký a krásný palácový svícen
spadl a rozbil se.
Na kolenou tápeme po podlaze, ani závan, ani zašumění. Tlukot srdce,
který je slyšet odněkud ze stále větší dálky,
ztajený, vyděšený, a ty k němu nepronikneš.

Žena v plné jízdě, která vlaje jako válečná zástava, aby ses držel v odstupu.
Zelená je barva naděje. Žena chichotající se pro sebe.
To rozrušení pochází ze smutku. Nevídaná láska,
jako by do ní vstoupil ďábel. Je to dobrá žena, nebo žena zlá?

Nepřestajné utrpení je nezvratné, tak jako zastara pro básníky
bývala láska k přírodě. Laskavost, která tě zláká a zastře temnotou,
která tě rozerve do deseti fragmentů beze smyslu. Vypadáš rozrušeně,
ale rozrušení pochází ze smutku. Přemožený dobrodruh na penzi.
Je zelená barvou naděje také pro penzisty?

Žádná seriózní a hlubší reflexe ohledně války & krutosti,
k čemu to? Nakonec vše je naším statkem, patří to nám. Zcela mimovolně.
Závažné problémy, pouhá zpronevěra života,
tažení po komunálních podnicích,
okliky, které nám mají podlomit nohy, všechny problémy našeho světa
se skrývají v tlukotu srdce.

Diamanty pro opice, nemluví se o hříchu,

nedotkneme se morálního aspektu této otázky,
politický humor, precizní a suchý, nehybná silueta mezi dvěma kandelábry
na louce. Nakonec tě někdo zatáhne dovnitř, učiň jim po vůli,
věci už nelze změnit. Osamělý cyklista.

Už se tomu nemůžeš vyhýbat.

Stává se to mnoha způsoby: může ti rupnout v uchu, zamknou tě v pokoji,
někdo ti nafackuje, můžeš být nemocný, mohou se zřítit budovy a celé bloky
a popukat ulice, můžeš být něčí první muž, sám řídit svou torturu,
nejspíš se budeš muset loučit s lidmi, kteří jsou ti nejdražší,
možná schytáš tři kulky do břicha a možná to přežiješ,
možná se budeš shlížet den co den v zrcadle,
možná se omluvíš, uklouzneš na sněhu, upadneš,
budeš manželkou, třeba budeš mít i děti, zdědíš
kufr po někom, kdo zemřel v Auschwitzu,
zemřeš v Auschwitzu, rozbiješ skleněnou vitrínu,
narodíš se před válkou,
vyléčí se ti lepra, otrávíš se houbami, pukne ti srdce, najdou tě
ve tvém úkrytu, zabijí tě v kriminále, rodiče tě donutí hrát na klarinet,
utečeš do Ameriky, budeš starý, na dvorku ti postaví Stalinovu sochu,
možná v tvém nitru vyraší zloba & zděšení,
budeš zalitý potem, nebudeš hrdina,
budeš špatně tančit, možná to skončí, celý se
vycídíš pískem, budeš vinen, budeš mít nežity na nozdách,
selžou ti orgány, bude tě bolet v řiti, budeš sarkastický, nepodaří se ti jídlo,
budeš plakat, budeš sám, nebudeš vychovávat své děti.

Jako bys jí to mohl dát

Ta nejhlubší tvoje temnota, ta největší obava je tu,
Nedá ti pokoj.

Ta nejhlubší tvoje temnota, ta největší obava,
A odnese to tvé dítě.

Zkus to a nedej se tou vlnou nést,
V té nejhlubší svojí temnotě, v té největší obavě,
Bojuj nějak.

Ta nejhlubší tvoje temnota, ta největší obava
Stejně se tě nepustí.

Zkus nepropadat šílenství před svým dítětem,
Snaž se udržet vše v pohodě,
Zkus si ještě uchovat tu trochu duše, co ti ještě zbyla,
Zkus nespravovat, ale budovat,
Zkus být ok.

Snaž se uklidnit,
Snaž se, ne žít, předstírat, že žiješ, ale už bez zraňování,
Pokus se už neuhodit,
Zkus předstírat, že můžeš žít, a přitom neuhodit.
Zkus se nějak předělat,
Pokus se nahlédnout svůj život,
Pokus se tvořit svůj život, a možná se vynoří.
Už nezraňuj! Už neměj víc dětí!

Snaž se proniknout hluboko do nitra.
Někde je chyba, kterou už nemůžeš odstranit,
Lze ale něco pochopit. Možná lze předvídat.
Možná, že ještě, ne sebe, ale ty své snad můžeš zachránit.
Pokus se pochopit, že už je třeba nalézt nějaké řešení.
Pokus se nemyslet si už, tak jako dosud,
Tvůj osud že je jen prach
A vše, co bylo možné ztratit, je už ztraceno.

Snaž se vidět a taky pochopit, že lze mnohé ztratit i nadále
Vespolek, život se točí v spirále,
Už není řeč jenom o tobě.
Pokus se vzchopit a pokus se uklidnit,
Pokus se znovu to dobré zavnímat.
Jen tohle může klid šílenci dát.

Zkus to, ať můžeš odpustit.

Ten nejsnazší z rýmů je rým na a,
Pokus se, životní mízo má,
Ta nejhlubší tvoje temnota, ta největší obava,
A tvoje dítě nést ji má.
Snaž se, aby ti klid byl dán.
Jako bys jí to mohl dát.
Jako bys jí to mohl
Dát

Brain map

Všichni máme momenty,
v nichž přemýšlíme vážně a spatřujem průzračnou
hlubinu.

Všechny nás přepadá strach z nemohoucnosti, předpokládaného selhání,
úzké hranice mezi něčím a ničím.

Vytvořil jsem jako experiment mapu mozku a vyznačil zde malé úseky:
toto je místo, kde se učím radovat,

toto je místo, kde pláči, toto je místo, kde chci umřít co nejrychleji,
toto je místo, kde přemýšlím zase o přežití,
toto je místo, kde piji a kouřím,

toto je místo, kde nechápu, proč píšu,
toto je místo, kde oddám se lítosti, toto je místo, kde byl bych
si přál, aby bylo něco jiného,

toto je místo, kde stojí můj dům, tady je místo, kde nemám
nic, a toto je místo, kde chovám v paměti první pusu,
toto je místo, kde miluji, a to je to místo, tady jsi ty.

Raději nemluv o sobě, raději uchovej své plány v tichosti. Raději vůbec mlč. Raději vůbec už
nemluv.

Raději nebýt tu. Raději udělat něco dobrého se svým životem.

Tohle už jsem nepsal do mapy svého mozku. A není to o
nedostatku ambicí nebo snad síly. A ani o imaginaci
nebo selhání to není,

nýbrž o obrovském ptáku, jenž křídly zakrývá celé nebe tam nad námi,
o pronikavém křiku, který ti zní v uších již od časných hodin,
o pocitu opuštěnosti.

O probouzení mezi lidmi, kterým rozumíš jen částečně,
k nimž se nemůžeš připojit, s nimiž nelze komunikovat,
kteří stále něco očekávají. Něco, co ty už nemůžeš dát.

Nikdy jsi to nemohl dát.

Nikoli o mne či tebe tu jde, leč o stovky těch jako já nebo ty,
nikoli o mou nedostatečnost a nemohoucnost a neporozumění

a o mou nepřizpůsobivost a frustraci, mé bolesti a
o mou lásku, mé obavy a o můj klid.

Nýbrž o to, co postihnout nemohu.

Už před nějakým časem
mi někde ve vlaku
někdo povídá:

Když cítíš, že nemůžeš dál,
dívej se na ty kolem
jako ses díval tady ve vlaku z okna.

Vytvořil jsem mapu svého mozku
a zaznamenal jsem v malých částech toho mozku
všechny druhy děsu.

Do jedné té čátečky jsem napsal drobným, nečitelným
písmem, toto je místo, kam se už nikdy nevrátím.

Dumka

Dumku napsat je můj sen.
Psát o nenávisti a co z ní pojde jen.
Psát o holčičce, jež nechce
Sdílet s tatínkem kanape,
Psát o tom, jaké to je, když nejsou prachy na nájem, jídlo, na kafe,
Psát o dešti, sněhu, o zimě,
A psát o zlobě v duši tvé.

Tak, dumku napsat je můj sen,
Psát o dětech a neschopnosti vidět je
A psát o práci neužitečné
Pro toho, kdo jen kontrolovat chce.
A psát o lhostejnosti tvé.

A píšu dumku, vida mě,
Je o dětech, jež žebrají o peníze na cukrle,
Je o rodiči, který jim páskem nabije,
Je o tom, kdo se nasytit nemůže,
Ano, o tobě.

Tedy dumka snad zrovna ne,
Však dozajista je o něčem,
Co jenom z nenávisti tvojí živí se.
Ty čubčí synu, bloumající netečně,
Podívej se trochu na svůj svět,
Než nad ním vyřkneš rozsudek,
Dříve než po něm kamenem
vrhneš.

No, dumka tedy zrovna ne,
Ale je o zášti a o tom, co z ní pojde,
Je o spokojenosti tvé,
A o soběstačnosti je tvé
Je o strasti tvé,
O všem, co jsi odhodil a cos odhodit měl,
O možnostech.
Má ti osvěžit v paměti
Že možná i ty máš děti,
A ty chtějí žít

Těž v té vsudypřítomné mizérii.

Takže ano, dumka, jasně
A nepřítelem tvým jsou všechny bytosti odlišné,
Jinaké,
Každý, kdo uvažuje
Předsudečně.

Na mou dumku ať si nikdo nestěžuje,
Ať ji nikdo za nocí mezi domy nerecituje.
Ale na to, že v tobě chce
Probudit aspoň kus svědomí, nezapomínej.

A mluvil jsem o dívce, která nechce
Lehnout si k svému otci na kanape.
A to proto, že on, když ona zadřímne, ji muchluje.

Co myslíš, že s ní asi je?
A kde že je?
Stojí na rohu tvojí ulice,
Žebrajíc nastavuje dlaně,
A ty ji posíláš do prdele.
Na toto si vzpomeň,
Vzpomeň si na ni, že je.

Viděl jsem malé zvířátko přecházet ulici

Viděl jsem malé zvířátko přecházet ulici.
Vykračovalo si, jako by mělo někam namířeno.
Ještě mě miluješ?
Koupila jsi mi tenisky. Kolik set hodin jsem byl v těch teniskách
na ulici, v kanceláři, na kurzech, na lavičkách v parcích a v putykách...
Byl jsem v nich, jako bych nikam nechodil.
Napadlo mě najednou, že ti povím něco pěkného,
tolik jsem přemýšlel, co ti říct,
a nic pěkného z mých úst nevychází.
Víš, když mi bylo šest let, vzala mě matka do města, aby mě dala vyfotit,
jako by věděla, že tento chlapec nepřežije,
že musí nějak zachovat alespoň jeho obraz.
Sledoval jsem to malé zvířátko nějakých deset metrů,
skoro to vypadalo, že ví, co dělá, a já mu záviděl.

Ježek na ulici,
starý a unavený, obrovský ježek. Plakal.
Položil jsem si ježka na hrud'.
On vyděšený a já nespavec, nějak jsme se na sebe napojili,
a já jsem usnul.
Říkala jsi, že jsme chrápali, já i ježek.
Tenisky od tebe se roztrhaly a příšerně páchnou,
ale stále je nosím, za slunce i deště.
Myslím, že to malé zvířátko nemá kam a proč se ubírat.
Ještě mě miluješ? Zítra ty tenisky vyhodím,
ale dnes si je ještě ponechám, je tak těžké odlepit je od nohou.

Báseň o kráse

Byla zima a vítr a slota

pod sluncem tupým jak jezevec na stráži v noře,

pach hořčice, střed světa. Byla zima a slyšel jsem vrány

krákající o životě a viděl lidi zabrané cestou domů

do hovoru o rybách. A tobě je dnes 39. Cítil jsem se nemocný a slabý

a ten záladný vítr mi v útrokách rozbouřil

nemoc a donutil mne kašlat a plít.

Jako by vířil i ve mně.

Dívali jsme se spolu na vlny, prožili jsme spolu velké útrapy a některé radosti v tak zvláštním
rytmu tvé krve.

Pod tupým, nedomrlým sluncem dnešního dne jsem myslel na tvou krásu,

na ty tmavé kruhy a vrásky pod očima,

pod vrstvou kůže, na lásku a na světlo (ach jaká to slova beze smyslu), které z tebe udělá
něco jiného.

Sklopil jsem zraky, zaznamenal jsem svou nejistotu a rozbitý asfalt a pocítil něco jiného.

Procházel jsem se tichými ulicemi a potkával rybí kostry, poté se vydal do středu města a

tytéž ryby se šplhaly po domech. Tobě je dnes 39, den je krátký a městem se rozleze noc

jako jizva, a já vím jenom tolik: tvoje krása je stejně reálná jako ten asfalt, jako nemoc,

jako tohle

slunce s vůní po hořčici, tvá krása kráká o životě a vypráví mi o rybách.

Procházím se tedy tímhle městem a vzdávám chválu tvé kráse, má lásko, a zpívám,

až do rána, oranžové slunce s tupými ptáky, s šedými lidmi a asfaltem, po kterém šlapeme,

dokud nás smrt nerozdělí. A tvoje krása je mlha a vzduch a mrak, díky nimž

to všechno přežívá. Tvou krásou je, že bez tebe a ani po tobě

se nedá žít.

Báseň o děsu

Miluji tě zarputile, jako člověk speciálně k tomu stvořený.
Pro doteky a pohlazení, pro tvé objetí,
pro povídání za zimních nocí, kdy děs se krčí u nohou naší lásky.
Byl bych ti toho chtěl tolik říct, chtěl bych se změnit pro tebe,
vychováme děti, které se nehodí do tohoto cynického světa,
ve kterém jen tvá pohlazení utiší,
uklidní onu zlost a onu nemohoucnost,
ve kterém jen tvůj hlas ukonejší beznaděj a uspí ji.

Mám strach ze sebe, abych ti neublížil, abych tě nezranil,
aby ses jednou ráno neprobudila vedle důvěrně známého těla,
z něhož vytekla všechna láska, jako když těžká voda dopadne prudce na beton.
Aby se nestalo, že život vyrve kleštěmi světlo z tvých dlaní, které uzdravují.
Ne, nedovol světlu zemřít, ne, nedovol, lehni si na mne a přikryj mě,
ukryj mě dobře mezi svými žebry, zavři mě, zamkni mě,
abych nemohl odejít, abych nemohl uniknout, abych se nemohl nasytit,
aby ses nemohla nasytit. Lehni si na mne a já tě políbím,
zavřeme oči a klid nás prostoupí
jako nekonečná pláň, červánky
a vítr, který provívá tvými vlasy,
kde neexistuje ani zármutek, ani nic jiného.

Flashback

Křečovitý, nekonzistentní, nerozhodný, váhavý, nehybný.

Začínám na jednom bolestném místě, dne 10. srpna 2014 s jeho dusivou atmosférou, s jeho přehřátým vzduchem, ve čtvrti, v které to zapáchá nepřetržitě gehennou.

Děti odjely a ty bojuješ s krizí, rytmicky bušíš do betonu.

Potřeba těla, která anuluje potřebu světla.

Uvnitř každého selhání je ještě obsaženo nějaké to selhání malé.

Už 30 let hledám smysl. Častokrát se mi zdálo, že jsem ho našel, a on mi unikl.

Běhal jsem pro tebe, zhubl jsem pro tebe, trénoval jsem pro tebe a bušil pěstmi do zdi, byl jsem upřímný a klamal jsem pro tebe. Do války šel bych rád pro tebe.

Prosil jsem zas a znovu Pána mého za tebe, plakal jsem a trpěl jsem pro tebe, pro všechno, co se stalo, pro vše, co stane se. Do války šel bych rád pro tebe.

Předstíráš klid a nadhled, jasnou mysl. Ty tupče.

To je otázka fluida, reptilního mozku, instinktu.

Je noc a já mám zimnici, oblékl jsem i tebe, a ty si myslíš, že žertuji.

A já jsem byl tam, kde jsi ty, a rozumím ti velmi dobře,

A tak ti nevyprávím o vykoupení, dokonce ani o nebi,

Tím méně pak o tom, jak zbytečné je psaní poezie.

Rozprostřu se v chladu, v noci, ve tmě a zůstanu nepohnutě tak.

Ani dokonce prst, ani pohled, ani řasu už nepozvednu. Setrvám nepohnutě ve svém štěstí.

Tak nepohnutě, že se to nikdy nemůže už stát.

Little song

Same me
Same you
Fuck everything we do
Fuck style
Fuck pink
Fuck everything we think
Same shit
Same cow
Fuck everything is now
Fuck you
Fuck me
Fuck everything we see